

je držala najina pot, ko sva šla dalje, obadva zasolzena, upognjena, trudna? Tja je držala najina pot, odkoder ni več poti nazaj . . . in obadva sva vedela, kam drži najina pot . . . Kar sem takrat občutila, občutim vse nocoj; občutim, da je končana ta težka pot, hvala usmiljenemu!"

Pokleknil sem pred njeno posteljo, njene roke sem držal v svojih. Mati je mirno spala, njene ustnice so bile nalahko odprte, njena lica so bila čista in bela, vsa deviška. Spala je; zdaj pa se mi zdi, da je slišala vse moje besede in misli, mojo zadnjo večerno molitev.

Deset let je bilo, da nisem molil; tisto noč sem klečal in sem sklenil roke in sem klical Boga. Trepetaje sem ga klical, vsegamočnega, klical sem ga do jutra. Ob belem jutru sem naslonil glavo na blazino in sem zaspal ves utolažen in veren.

Tri tedne po tistem večeru je mati umrla. Ko sem jo poljubil na mrtve ustnice, ki so bile še mehke in gorke, ni bilo nič žalosti v mojem srcu. Bila je strašna misel, ki mi je ležala v prsih trdo in težko kakor črn kamen: Bog me je ogoljufal za molitev in vero, Bog je prelomil besedo! —

Po noči sem bdel sam ob njeni postelji. Roke je imela sklenjene na prsih, tik ob njenem vzglavju je gorela sveča. Vzel sem papir, da bi jo risal, kakor se mi je roka tresla. Ko sem gledal dolgo in mirno na njene ustnice, so se odpirala vrata moje duše in izlila se je nanjo svetloba iz nebes. Materine ustnice so se smehljale; v tistem smehljaju je bila moja večerna molitev in plačilo zanje; Bog jo je slišal ter jo je uslišal po svoji modrosti.

Pastúškin:

V prijetni minuti.

Daj, odmakni ta pogled brezdanji,
da mi duše mlade ne izpije,
sem glavico nagni, v tihi sanji
naj ob srcu si srce počije.

Naj gredo mi tvoji temni kodri
preko čela, da pod njim v sramoti
ugasnejo utrinki smešno-modri,
plod iskanja po brezciljni poti.